

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת מקודי

נאטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

דברות קודש

על פרשת השבוע - פרשת פקודי

ניתן לעיין בדרשות שנאמרו ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א השבוע
הדרשות מופיעות בסוף הגליון

פרשת ויקהל - שקלים - מברכים חודש אדר ב' תשפ"ב

שולחן הטהור ליל שבת קודש

שלום זכר לכן הד"ר צבי נפתלי הלוי פלומנבוים הי"ד

תודה קמא

ונאמר דבר ממנו מה דאיתא בספרו
תפארת שלמה (כפר' כי תשא),
על מה שאנו אומרים בברכת קריאת
שמע בשבת בבוקר, טובים מאורות
שברא אלוקינו, וכתב שהאות הראשון
והאחרון של התיבה 'מאורות' הוי
אותיות מ"ת, אך תיבת אור מפסיק
ביניהם, כי כן כח הצדיק שהוא בחינה
של אור להפריד בין האותיות אלו
להפוך אותם לטובה. גם בתיבת מחצית
תיבת חצי מפסיק בתיבת מת, כי
המחצית השקל היה לכפרת בני ישראל
להצילם ממות לחיים.

ואמר הרה"ק רבי אליעזר מראהטין
זי"ע (שהיה מאדמו"רי בית סמרעמין),

זה יתנו כל העובר על הפקודים
מחצית השקל בשקל הקדש וגו'
(שמות ל יג).

בשבוע הבעל"ט ביום רביעי (כ"ט
אדר) יחול יומא דהילולא
קדישא של הרה"ק בעל התפארת
שלמה זי"ע מראדומסק. הוא היה
תלמיד של זקני הרה"ק רבי משה
מלעלוב זי"ע, ואף אסף כספים למען
נסיעתו של זקני מלעלוב לארץ ישראל.
כן ידוע שייסד את הנסיעות הגדולות
ביום ההילולא של הרבי רבי אלימלך
זי"ע בליעזנסק, ואף ביומא דהילולא
דיליה היו נסיעות גדולות לציונו הק'
שבראדומסק.

'מחצית' מרמז על תהי צדיק, ואם תזכה להיות צדיק אזי אתה קרוב לאותיות ח"י, ואם לאו ח"ו יש את ההיפך.

יעזור השי"ת שיזכה אביו ואמו להכניסו לכריתו של א"א ולגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים, ולראות מלוא חפניים נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח מתוך שמחה והרחבה, וגם לרבות הסבים אשר ישנו פה ירדנו הרב משה הי"ו, ואת הסבא השני אשר איננו פה, עדי נזכה לכיאת גוא"צ בב"א.

שהתורה הקדושה בא לרמז לנו בתיבת 'מחצית' שיש להתדבק לצדיקי הדור, ומי שהוא קרוב לצדיק הנרמז באות האמצעי שבתיבת 'מחצית', אזי יקויים בו שתי האותיות הסובבים אות 'צ' והם ח"י כלומר וחי בהם, משא"כ מי שמתרחק מהצדיק, מביא על עצמו ח"ו צירופן של האותיות הרחוקות מ"ת.

והנה נמצאים אנחנו ב'שלום זכר' לבן הר"ר צבי נפתלי הי"ו, וידוע דאיתא בגמרא (גדה ל:) כשתינוק נולד משביעים אותו תהי צדיק ואל תהי רשע. ונראה לומר שהצ' בתיבת

תורה תניינא

לבוא לתיקון השלימות. כי רמ"ח אברים ושם"ה גידים של אדם הם נגד תרי"ג מצוות כנודע, ובכל מצוה מתקן אבר אחד. לזאת אין האדם מתקן הקומה שלו עד שיקיים כל התרי"ג מצוות בכללותן, לא יחסר אף אחת מהם.

אולם באמת הלא יש כמה וכמה מצוות אשר לא כל אחד שייך בהם, כמו מצוות פדיון הבן, או מצוות

במסורה כתיב ג' פעמים 'וראה', וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר (שמות כה מ). וראה אם דרך עוצב כי (תהלים קלט כד). וראה בנים לבניך שלום על ישראל (שם קכה ו).

זקני בספרו אמרי נועם ביאר מסורה זו, על פי מה שנודע שהאדם המקיים כל המצוות שבתורה, אם חסר מצוה אחת שלא קיימה לא יוכל

ובתב כאמרי נועם, שנודע מדברי הרמ"א בספר תורת העולה עה"ת (ח"א פמ"ו) שמחשב שם ענין המשכן עם כל כליו לקומת האדם, אשר בכללות כלי המשכן נרמזים בו כל אברי האדם. וזהו וראה ועשה בתבניתם וגו', פירוש שהאדם צריך להיות כתבנית המשכן, היינו לקדש רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו הנרמזים בכלי המשכן, כדי שהשי"ת ישרה שכינתו בתוכו.

ואמנם זה אי אפשר רק ע"י קיום כל התרי"ג מצוות בכללותן, לא יגרע אף אחת מהם. ובאמת אין זה באפשרי לאדם אחד, רק אם יעשה אותם בשמחה וטוב לב כדברי המהרש"א הנ"ל. ועל זה אמר וראה אם דרך עוצב כי, פירוש אם האדם אינו בגדר השמחה הזאת, א"כ מה תקנה יש לו. ועל זה אמר וראה בנים לבניך, היינו ע"י העמדת תולדות בעולם. או שלום על ישראל, כשיש אחדות ביניהם כדברי השל"ה הק'.

עוד כתב האמרי נועם, שנודע מאמרם ז"ל (שמ"ר כה טז) השומר שבת כהלכתו כאילו קיים כל התורה כולה. נמצא דע"י שמירת שבת קודש יוכל האדם לתקן הקומה שלו. וזהו ויקהל

תרומות ומעשרות וכדומה, אשר הם רק לאדם פרטי. אולם כבר כתבו בזה הספרים הקדושים הרבה והרבה אופנים.

המהרש"א ז"ל בחידושי אגדות (מכות כג:) כתב, דאם האדם עושה המצוה בשמחה רבה, וכוסף ומשתוקק מאוד מאוד ברצון נפשו לקיים כל התרי"ג מצוות שצוהו הכורא ית"ש, הגם שאין בידו לקיימם, כי אין שייך בהמצוה הזאת, עם כל זה חשקת לבכו וכוסף נפשו לקיים המצוה בלב ונפש חפיצה, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, ונחשב לאדם כאילו קיים כל התרי"ג מצוות, כיון שרצונו לקיים ושמח בהם.

בספרים אחרים תירצו על שאדם מעמיד דורות ודורי דורות, אז באפשרי ע"י תולדותיו יתקיימו כל התרי"ג מצוות בכללות ובפרטות. השתתפתי פעם בפדיון הבן אצל ידיד שהוא היה הכהן, לפדות את נינו שהיה ישראל.

השל"ה הק' תירץ דע"י שישראל יש להם אחדות זה עם זה והם באגודה אחת, על ידי זה נחשב קיום מצות אדם, כאילו עשה ג"כ חברו זאת המצוה.

משה וגו' אלה הדברים אשר צוה ה' לעשת אותם (שמות לה א), היינו אלה הדברים רומזו על קבלת התורה בכללות התרי"ג מצוות, כנאמר (שם יט ו) אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל, דקאי על כללות התורה.

וזהו אשר צוה ה' לעשת אותם, לקיים כל אלה הדברים לא יחסר אף מצוה אחת. ולזה ויקהל משה וגו', היינו שהקהילם להיות באגודה אחת, ויהיה שלום ואחווה ביניהם, ואז נחשב כאילו כל אחד קיים כל התורה כולה. וגם בשמירת שבת ששקולה כנגד כל התורה. וזהו שאמר להם ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון וגו' (שם לה ב), דעל ידי שמירת שבת קודש יוכל האדם לתקן הקומה שלו ויזכה לחיי עולם.

דברים אלו תואמים מאוד לשלום זכר שנערך כאן, דהנה כשנולד תינוק והוא יודע שעליו לקיים כל התרי"ג מצוות, ואף הוא יודע את הקושי שיש בקיום כל התרי"ג מצוות, שהרי איך יוכל האדם לקיים כולם בלי שיחסר לו אף אחד מהם. ולכן מתאספים כולם ביחד להראות לתינוק שעל ידי האחדות יכולים להגיע לקיום

כל התרי"ג מצוות כדאמרן. ומתאספים דייקא בליל שבת, כמו שאמרנו ששמירת שבת שקולה כנגד כל התורה, ועל ידי שבת קודש יכולים להגיע לקיום כל התרי"ג מצוות.

והנה השבת הוא שבת שקלים, ויש לקשר ענין זה לקריאה של שבת שקלים, על פי מה שראיתי בספר אמרי שפר מוקני הרה"ק מראפשיץ זי"ע (זקינו של האמרי נועם), שביאר על פי דברי הבעל הטורים (שמות ל יב) שהראשי תיבות של 'תשא את ראש בני ישראל' עולה כמנין תרי"ג.

ויש לומר לפי דבריו, שכשהאדם מתבונן על הצורך לקיים תרי"ג מצוות בכללותו, חושב לעצמו איך נוכל לקיים כל התרי"ג מצוות שלא יחסר אף אחד מהם. כשלא כל המצוות שייך לכל אחד ואחד כדאמרן. ולכן אמרה תורה העצה של מחצית השקל, שתבין שאתה רק מחצית מדבר שלם, וכמו כן תדע שרק ביחד עם היהודי השני יהיה לך יכולת לקיים התרי"ג מצוות.

יעזור השי"ת שנזכה לבוא לתיקון השלימות עם קיום התרי"ג מצוות, ויזכו אביו ואמו לראות רוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

קידושא רבא בצפרא דשבתא

לגאולה ע"י כוח הדיבור, כשאנחנו נהיה זהירים שלא לדבר לשון הרע על חבירו, אז נזכה לקיבוץ גלויות.

והנה הדי' פרשיות הם בבחינת דיבור ענין של 'ונשלמה פרים שפתינו', שהרי אין אנו יכולים לקיים מצות מחצית השקל ופרה אדומה, גם פרשת זכור רומז על ענין הדיבור כמו שנאמר (אסתר ט כה) והימים האלה נזכרים ונעשים, ואמרו חז"ל שצריכים להקדים זכירה דעמלק לעשייה דמצות פורים.

בפרט פרשת שקלים הוא בחינה של דיבור, כדאיתא מהרה"ק בעל האמרי יוסף מספינקא זי"ע, שבשבת שקלים אפשר לבקש שיתקבלו כל התפלות שבכל ימות השנה לרחמים ולרצון, שהרי אמרו חז"ל (ברכות כו:) תפלות כנגד תמידין תקנום, ולפי פשוטו מטרת מצות שקלים היא שיוכלו לקנות קרבנות תמידין לכל השנה בשקלים אלו, נמצא שממצוה זו הכינו

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו' (שמות לה א). ומפרש רש"י שהוא לשון הפעיל, שאינו אוסף אנשים בידים, אלא הן נאספים על פי דיבורו, ותרומו ואכנשו.

ב"ק אאזמו"ר זי"ע אמר, שכדי לאסוף יחד את כלל ישראל נדרש בחינה גבוה יותר, והוא ע"י דיבור, כי הדיבור מורה על מעלה וענין רוחני, שהרי הדיבור הוא רוחני שאינו ניתן למששו בידים, והידים מורה על ענין מעשה בפועל ובגשמיות. ובאמת אין אחדות אמיתי אלא בענינים רוחניים ובכוח התורה. דאילו בענינים גשמיים כל אחד מבקש רק טובתו העצמית, ואף כשנאספים הוא רק לצורך השעה והענין ותו לא, וממילא אין בו רעות ואחזה ביניהם. משא"כ בענינים רוחניים, שכולם חפצים לדבר אחד, לעשות רצון קונם.

עוד י"ל לפי דברי רש"י הנ"ל ש'ויקהל' רומז על קיבוץ גלויות, שאנו נזכה

א. ראה בפירוש הרמ"ק לספר יצירה שכתב וז"ל: והארבעה רוחניים הם ראי"ה שמיע"ה רי"ח דבו"ר הם דקים, ואף אם קצתם בנפש הבהמית, אין ספק שלא ישתווה כח הריח והשמייעה והראיה שבבהמה כחם באדם שהוא בכח השכל. ודיבור יוכיח על כולם שדיבור שבבהמה שהוא הגעיה והצניפה והנעירה בחמור ובסוס וכיוצא רבים שבהם ישכילו אלו את אלו, לא ישתווה אל דיבור האדם המשכיל, עד שכתב הדבור ייחוס אליו ולא אל שאר מפני יתרון מעלת דבורו על שאר דבור הבעלי חיים. ואף כן הוא בכחות האחרים.

שם הוא רק שלוחי שעושה מה שאני אומר לו, אבל אני הוא היצר הרע האמיתי שממונה על כל השליחים בעולם, וכאן בארץ ישראל אני עושה בעצמי את העבודה ולא סומך על אחרים, כי מרוב קדושת הארץ אני צריך לעבוד בעצמי.

ויש לומר דכמו שיש יצר הרע מיוחד בארץ ישראל מפאת קדושת הארץ, והוא בבחינת כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו (סוכה נב), זה קדושה בבחינת עולם, כמו כן יש בחינה זו של היצר הרע, הן בבחינת שנה והן בבחינת נפש.

בשאנו מתחילים לקרוא בד' פרשיות, מתחיל תקופה מאוד נעלה שנמשך עד חג השבועות שהוא זמן מתן תורתנו, התקופה שכולל בה הד' פרשיות, פורים, פסח, ספירת העומר, וקבלת התורה. ודוקא בתקופה זו מתגבר עליו היצר הרע בבחינת שנה, כמו שידוע מה שכתוב בספרים הק' על גדולת יום הפורים, שמעלתה גדולה עד מאוד, עד שאמרו שיום הקדוש הוא יום כיפורים, שקדושת יום הפורים הוא גדול יותר מיום הקדוש, ואנחנו יודעים כמה שיצר הרע מבלבל אותנו ביום הפורים עם דברי שמות והבל.

את הקרבת הקרבנות, ועל כן גם בזמן הזה אפשר להתפלל על התפילות של כל ימות השנה שתתקבלנה לרצון.

הד' פרשיות הם הכנה לחודש ניסן שהוא זמן הגאולה, כמו שאמרו חז"ל (ר"ה יא): בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל. וכבר אמרנו שהגאולה תהיה בכוח הדיבור, ולכן כל העבודה של הד' פרשיות הם בבחינת דיבור, כדאמרן.

ביום השבת קודש הזה (כ"ה אדר א') הוא יומא דהילולא של הרה"ק רבי גרשון מקיטוב זי"ע שהיה גיסו של הבעל שם טוב, ומסופר שכשנסע הרה"ק מקיטוב לארץ ישראל, יצאו כל הבעלי בתים מקיטוב ללוותו, בין המלווים ראה גם את היצר הרע, שאל אותו רבי גרשון, וכי גם אתה נוסע איתי, הלא אני בורח ממך מפני שאתה מריע לי כאן לעסוק בתורה. ענה לו היצר הרע, אני רק מלוח אותך.

בשהניע רבי גרשון לארץ ישראל לחוף ימה של יפו קיבלו אותו נכבדי העיר, ופתאום ראה ביניהם גם את היצר הרע, אמר לו רבי גרשון, הלא שיקרת לי שאמרת לי שאתה נשאר בחו"ל, ענה לו היצר הרע, לא אותי ראית בחוץ לארץ, אותו שראית

יעזור השי"ת שנוכה לנצל קדושת הזמן של הד' פרשיות, ולזכות לקדושת הדיבור באופן שאנו נשמרים מדיבורים אסורים, ועל ידי זה נוכח לקיבוץ גלויות, עדי נוכח לביאת גוא"צ בב"א.

גם מעלת הדיבור הוא דרגה מאוד נעלה במדרגות האדם, ואנחנו יודעים כמה שיצר הרע פועל בכל כוחו להכשיל אותנו בענין הדיבור, בלשון הרע ודברים בטלים. וזו בחינת היצר הרע בבחינת נפש.

דעו דרעוין

של חול, אין זה חסידות בעלמא, רק על פי דין אסור לדבר דיבור שאינו של קדושה בשבת. כי טעם שמירת שבת הוא משום (שמות לא יז) כי ששת ימים עשה ה' וגו' וביום השביעי שבת וינפש. והקב"ה לא שבת רק מדיבור לבד, כי כל פעלו במאמר, כמו שאמרו חז"ל (אבות ה א) בעשרה מאמרות נברא העולם. ולזאת צריך האדם לקיים מצות שבת ג"כ בדיבור.

וזהו ויקהל משה וגו' ויאמר אלהים אלה הדברים אשר צוה ה' וגו'. פירוש בעת שצוה ה' לברוא העולם לא היה רק בדיבור לבד, וע"י דיבורו נברא כל העולם בששת ימים. ועל כן גם אתם תשמרו שבת באופן זה, ולהזהר מדיבור שאינו של קדושה.

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון וגו' (שמות לה א-ב).

בספה"ק קדושת לוי כתב, על כוונת הכתוב באמרו גבי שבת צוה ה' לעשות, דאף שבשבת אין עושין מלאכה בפועל, רק מצות בדיבור כגון תורה ותפילה, כי עיקר תורה ותפלה בשבת, אף על פי כן מתקנין עולם המעשה. וזהו אשר צוה ה' לעשות, כלומר תיקון עולם העשיה.

זקני בספרו אמרי נועם מביא מהשל"ה חק' דהא דאמרו חז"ל (שבת קיג:) שלא יהא דבורך של שבת כדבורך

שהשבת אצלו הוא בבחינת שבת שבתון, אז הוא מתקן עולם העשייה, שגם בששת ימי המעשה יהיה עבודתו באופן שתהיה תעשה מלאכה.

מוח"ז הנה"צ רבי אשר אנשיל כ"ץ זצ"ל אבד"ק סערדאהעלי אמר (ולאשר אמר ע' רנד אות ח), לבאר דברי הקדושת לוי הנה"ל על פי מה שפירשו תלמידי הבעל שם טוב את הפסוק (תהלים צג א) ה' מלך גאות לבש, הכוונה דהקב"ה הוא שונא בהאדם מדת הגיאות, וחפץ שהאדם ישליך ממנו הגיאות, ויהיה תמיד בענוה ושפלות רוח, ולכן אותו הגיאות שמשליך האדם מעצמו בעבור כבוד השי"ת הוא חשוב מאוד אצלו ית', ומוזה עושה הקב"ה לעצמו לבוש, כמו האדם שעושה לעצמו מלבוש מדבר החביב עליו, כמו כן עושה השי"ת לו לבוש מגאות וגדלות שהאדם משליך מאתו.

ובמו כן באדם שבכל ימי השבוע עושה כל מלאכתו, וכשבא שבת הוא מסלק מאתו כל מלאכת עבודה עבור כבוד השי"ת, ומתקדש בקדושת השבת, ונחשב אצלו כאילו כל מלאכתו עשויה, אז נתלבש השי"ת בעשיותיו שמונע בשביל שבת ונעשה

איתא במכילתא כתוב אחד אומר ששת ימים תעשה מלאכה וכתוב אחד אומר ששת ימים תעבוד (שמות כג, שמות לד כא) אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, מלאכתו נעשית על ידי אחרים, וכשאינן עושין רצונו של מקום, מלאכתו נעשית על ידי עצמן.

ובאור החיים הק' כתב, ששת ימים תעשה. טעם זכרון עשיית מלאכה בימי החול, אולי שיכווין לומר שאם יהיה יום השבת קודש, תעשה המלאכה הצריכה לך בששת ימים.

ובתב בספר אפריון שעל כן נאמר ששת ימים תעשה מלאכה בתוך עניין הצייווי על השבת, כי הנה אמרו בזוהר הק' (יתרו פח) שמיום השבת מתברכים כל ששת הימים, וכאשר הברכה שורה בששת הימים הרי זה נראה כאילו המלאכה שבהם מעצמה נעשית, וזהו שאמר ששת ימים תעשה מלאכה, אך זה בתנאי ומכוח שוביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה'.

ולפי דברים אלו יבואר דברי הקדושת לוי, שכשהודי שומר שבת באופן נעלה, היינו שמקדש דיבורו בשבת בתורה ובתפילה, באופן

מבהיל על הרעיון, שמוסר את עצמו שלא לצאת כל השבת כדי שלא יכשל בעון חילול שבת. ובוודאי שהשי"ת מתלבש בלבוש של אותו מסירות נפש של כחור זה המונע את עצמו מלעשן בשבת.

ודאתינן להכי בענין העישון בשבת רח"ל, אספר מעשה נורא שהיה אצל האדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זצ"ל בשנים הראשונות אחרי השואה הנוראה שבה איבד את רוב משפחתו ואת רוב בני קהילתו.

בשהגיע האדמו"ר מבאבוב לארה"ב, הקים את בית מדרשו ב'וועסט סייד' במנהטן. פעם אחת בדרכו בערב שבת לבית המדרש, ראה יהודי בלי כיפה הולך לכיוון הפארק הגדול הסמוך לבית המדרש. הרבי עצר ואמר לו בסבר פנים יפות, גוט שבת, אולי תבואו להתפלל בבית המדרש, היהודי תמה, האם רואים עלי שאני יהודי, בוודאי רואים, מהיכן אתם, האיש אמר לו את שם העיר והוסף, אני גם שימשתי כחזן בעירי. הרבי שמח ואמר, אני מכיר את העיר, נשמח מאוד לראות אתכם בבית המדרש בקבלת שבת. האדמו"ר כיבד אותו לגשת לפני העמוד לקבלת שבת.

תיקון בעולם העשיה. וזה שאמר הכתוב אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, דע"י שמירת שבת יעשה תיקון בעולם העשיה והוא באופן שששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש, שבשבת הוא פורש מעשיית מלאכתו עבור ציווי השי"ת, בזה גופא נתתקן ונתעלה העולם העשיה.

בשבת העעל"ט בעת רעוא דרעיון סיפרתי כמה סיפורים במעלת יום השבת קודש, וחתני הרה"ג רבי מרדכי שליט"א סיפר לי אח"כ עוד סיפור בענין זה ששמע מהר"ר צבי נפתלי הלוי פלומנבוים הי"ו, על כחור שנפל ל"ע מהדרך וצריך לרחמים שיחזור בתשובה שלמה, ואותו הבחור אינו יוצא מפתח ביתו במשך כל השבת, ואפילו ללכת לבית המדרש, ואמר אותו הבחור שהסיבה שהוא לא יוצא מהבית כל השבת, כי יודע שברגע שייצא מהבית הוא יפגוש את חבריו ואז הוא יעשן בשבת רח"ל, וכדי שלא יבא לחילול שבת הוא לא יוצא מהבית לכל השבת.

ובאמת מעשהו של אותו כחור הוא מעשה של מסירות נפש

אחרי התפילה הרבי אמר לו, שמחנו מאוד לשמוע את ה'קבלת שבת' שלך, נשמח כפליים, אם גם נזכה מחר לראות אותך כאן בביהמ"ד מתפלל שחרית לפני העמוד.

בבוקר האיש כבר הגיע עם כיפה משלו. לפני 'שוכן עד' ביקש ממנו הרבי שיגש לפני העמוד. האיש עשה כדבריו. הקהל הודה לו על החזנות הנפלאה. גם בסעודה שלישית השתתף אותו אדם עם כולם. אחרי מעריב במוצאי שבת קודש, אמר לו הרבי, אנחנו מצפים לראותך כאן גם בשבת הבאה, אי אפשר לוותר על התפילה שלך. וכך היה. בשבת הבאה כובר האיש ב'קבלת שבת' ותפילת מוסף לפני העמוד. בשבת השלישית האיש כבר לא הגיע לבית המדרש לקבלת שבת. בבוקר לפני התפילה הרבי ביקש מבנו הגדול רבי נפתלי צבי זצ"ל לימים האדמו"ר מבאבוב, שיצא לפארק הסמוך לחפש את ה'חזן'. רבי נפתלי צבי יצא לחפש בין האיילנות שבפארק, וראה את האיש יושב עם עיתון 'ניו-יורק טיימס' בלי כיפה, ומעשן סיגריה רח"ל.

רבי נפתלי צבי נדהם. הוא חזר לבית הכנסת וצעק לפני אביו, 'גוואלד', אותו היהודי, שהתפלל כאן קבלת שבת ומוסף, מעשן סיגריה בשבת כאן

בפארק הסמוך. הרבי לא נרעש מדבריו, וציווה עליו לשוב ולומר לאיש, שהרבי מחכה לו לבוא לבית המדרש. רבי נפתלי צעק מעומק ליבו הטהור, אבל הוא מעשן בשבת. הרבי הסתכל על בנו ואמר בלשון תימה, 'ער רייכערט, די דיימיש רייכערט' (וכי הוא מעשן, היטלד הגרמני מעשן). תקרא לו שיבוא להתפלל לפני העמוד. כולנו מחכים לו.

רבי נפתלי שב אל האיש ואמר לו, הרבי מחכה לך. האיש שאל את רבי נפתלי, האם אמרת לו שאני מעשן בשבת. רבי נפתלי ענה לו, אכן כן, והרבי אמר, שלא אתה מעשן, אלא הגרמני מעשן. האיש אמר לו, לך אמור לאבך, שהשבת הזו איני יכול לבוא. קשה לי אחרי הסיגריה לבוא להתפלל לפני העמוד. בשבת הבאה אשתדל לבוא לבית המדרש להתפלל לפני העמוד. בשבת הרביעית, האיש כבר הגיע מעצמו לבית המדרש, וכובר לגשת לפני העמוד. כשרבי נפתלי ראה, שאביו שוב מעלה אותו לעמוד, לחש לו, הרי בעיני ראייתי אותו מעשן בשבת בפרהסיא. הרבי חזר על דבריו בנחת, הוא עישן, הגרמני עישן.

לאחר שבוע האדמו"ר כבר עבר משם לשכונה אחרת. שוב לא ראו ולא שמעו מאיש זה. לאחר ארבעים

אחרי לבקש שאבוא מתוך הסיגריה להתפלל לפני העמוד. אלו הם פירותיך. רבי שלמה התרגש ודמעות עלו בעיניו. כשיצאו משם, פנה האב אל בנו ואמר לו, נו, עתה הינך רואה, שלא הוא עישן, אלא הגרמני עישן.

והנה אמרנו שע"י קדושת השבת כדיבור אנו מתקנים עולם העשיה, ויש לקשר ענין זה לקריאה של פרשת שקלים שקראנו היום, דהנה החידושי הרי"ם (ספר הזכות, כי תשא) כתב, שיש רמז בלישנא דקרא 'כי תשא את ראש בני ישראל' לשבת קודש, דכאשר תרים ותגביה האותיות 'ראש' יעלו בידך האותיות שאחריהן דהיינו 'שבת', כי האותיות אשר ממעל לתיבת 'ראש' הינן 'שבת', אחר האות רי"ש תבוא שי"ן, בי"ת אחר אל"ף, ותי"ו אחר שי"ן.

ונראה לומר דנשיאות ראש זו, דהיינו שבת, נעשה ע"י מחצית השקל, לרמז דאנו מקדשים השבת ע"י הדיבור, ועל ידי כן מתקנים החצי השני דהיינו עולם העשייה כדאמרן.

יעזור השי"ת שנוכה לשמורת שבת באופן הנעלה של שבת שבתון, עדי נוכה לגאולה שלימה בביאת גוא"צ בב"א.

וחמש שנה האדמו"ר רבי שלמה כבר היה מוקני האדמורי"ם, ערב אחד בשעת קבלת קהל בא יהודי זקן עם מקל, וביקש להיכנס אל הרבי. הוא נכנס ואמר לרבי, אני הוא אותו חזן, שהתפללתי אצלכם במנהגן. הרבי זוכר אותי, הרבי השיב: ודאי, שאני זוכר אותך. רבי יקר, אני רוצה להכיר לכם טובה. הנכד שלי מתחתן השבוע כאן בכורו פארק. אני רוצה לכבד את הרבי בסידור קידושין, והראה לו הזמנה של החתונה. הרבי שמח ואמר לו, אינני מקבל סידור קידושין, אך אם תעשה 'שבע ברכות' כאן באיזור, אשמח להשתתף. הזקן אמר לו, באחד מהלילות בשבוע הבא יתקיים באיזור בעז"ה 'שבע ברכות' ואמר את הכתובת שבה האירוע יתקיים.

לפני שכ"ק אדמו"ר רבי שלמה הלך אל ה'שבע ברכות', הוא ביקש מבנו כ"ק אדמו"ר רבי נפתלי צבי, שיבוא עימו ביחד לשמחת 'שבע ברכות'. הם הגיעו לאולם של ה'שבע ברכות'. בפתח האולם עמד הזקן עם המקל לקבל את פניו, ואמר לרבי שלמה, הרבי זוכר מה שהיה איתי באותו פארק בשבת. כאן בתוך האולם יושבים מאה וחמישים נכדים שלי בלי עין הרע. כולם שומרי תורה ומצוות, ומדקדקים בקלה כבחמורה. כל זה בזכות שהרבי שלח

שמחת השבע ברכות לבת ידידינו הרב בנימין קלמפנר הי"ו
משולב עם סעודת 'וואך נאכט' לדרך הגולד
בן ידידינו הרב צבי נפתלי הלוי פלזמבוים הי"ו
יום ראשון פר' פקודי כ"ו אדר א' תשפ"ב

בספר בישורון מלך מביא שוקני
הרה"ק מראפשיץ זי"א אמר
לבנו לפני החופה, שבכל שנות חיי
האדם הרי מדליקין לו נרות ג' פעמים,
א' בשעה שנכנסם בבריתו של אאע"ה,
ב' בשעה שנכנסם תחת החופה לקדש
אשה כדת משה וישראל, ג' בשעה
שהוא מת מונח בטליתו. וכזה התכווין
לומר מוסר לחתן שישים אל לבו
שעומד הוא כבר בנר האמצעי ועוד
מעט יבוא גם הנר השלישי.

ובאופן דומה ביאר האדמו"ר הזקן
מסאדיגורא כוונת רש"י,
שבכל שנות חיי האדם עושין רעש
סביב לאדם ג' פעמים, א' בשעה
שנכנסם בבריתו של אאע"ה, ב' בשעה
שנכנסם תחת החופה לקדש אשה כדת
משה וישראל, ג' בשעה שהוא מת
מונח בטליתו. והרי יצחק היה עומד
אז לקדש את רבקה לאשה, ולכן הזכיר
רש"י 'ותקבר' רמז ללוויה, 'ותשבר'
רמז לברית שכן הוא מלשון 'אשתו
יושבת על המשבר' (ירושלמי נזיר ב ט)

אנו מסוכין עכשיו בשמחת השבע
ברכות לבת ידידי היקר הרב
בנימין שליט"א, והנה מה שנודמן
בשמחה זו לקיים שבע ברכות ביחד
עם וואך נאכט הוא דבר מיוחד מאוד,
ונראה לקשר את שני השמחות ביחד
כמה שיש שייכות ביניהם.

בפרשת חיי שרה כתיב, 'ויצא יצחק
לשוח בשדה לפנות ערב
וישא עיניו וירא והנה גמלים באים.
ותשא רבקה את עיניה ותרא את
יצחק ותפול מעל הגמל. ותאמר אל
העבד מי האיש הלזה ההולך בשדה
לקראתנו ויאמר העבד הוא אדוני ותקח
הצעוף ותתכסם (כד סב-סה), וכתב רש"י
(שם) ותתכסם - לשון ותתפעל כמו
ותקבר ותשבר.

ותמהו המפרשים למה מצא רש"י
להביא דוגמא ללשון מתפעל
רק בשני הלשונות האלו של עצבות
כמו 'ותקבר ותשבר', והרי כאן בשעה
שמוצא יצחק את זיווגו היה בודאי
שמחה עצומה.

ושבועות האחרונים קראנו בתורה בפרשיות של הקמת המשכן, ובאמת שבנישואין זוכה האדם גם כן להקים בית מקדש מעט כדוגמת המשכן, כמו שאמרו חז"ל איש ואשה זכו שכינה בנינה (סוטה ז'). ומכניסין את הקב"ה אליהם לבית, בבחינת 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' (שמות כה ח).

ובפרשת השבוע כתיב ויביאו את המשכן אל משה את האוהל ואת כל כליו קרסיו קרשיו בריחיו ועמודיו ואדניו (שמות לט לג), ורש"י (שם) מביא מדרש תנחומא שלא היו יכולין להקימו, ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקדוש ברוך הוא הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים, שאין כח באדם לזקוף, ומשה העמידו, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך, נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו, וזהו שנאמר (שמות מ ז') הוקם המשכן הוקם מאליו.

ותמהו המפרשים (שפתי חכמים שם) מה היה כל הקושי בהקמת המשכן דוקא עכשיו ביום השביעי של שבעת ימי המילואים, הרי בכל המסעות עד עכשיו ובכל שבעת ימי

שמרמו ללידתו, וזה כמו המוסר שאומרים לחתן ביום חתונתו.

ואם כן מצינו שייכות בין שמחת השבע ברכות לבין סעודת הוואך נאכט שבא קודם לברית, שהם מרמזים לשני הפעמים שמדליקין בהם נרות.

והרי החתן עומד עכשיו בלילה האחרון של ימי השבע ברכות, ואיתא בספרים שכל אחד מימי השבע ברכות הוא כנגד עשר שנים משנות האדם עלי אדמות, כמו שכתוב ימי שנותינו בהם שבעים שנה וגו' (תהלים צ י), ואם כן החתן עומד עכשיו בזמן שמרמו לעשור האחרון, וזה מוסר גדול לחתן, והכנה דרבה לכל ימי חייו, ואני מברך את החתן שיזכה לאריכות ימים ושנים טובים, ושיזכה לעבוד את ה' כראוי.

וידוע שפעם בא אל מרן בעל האמרי חיים מוויז'ניץ זי"ע חתן וביקש ברכה לכבוד נישואיו, ובירך אותו בברכת 'שיבה טובה', ותמה החתן מאוד על פשר ברכה כזו לאדם צעיר בשנים כמוהו, והסביר לו האמרי חיים הכוונה שתיבת 'שיבה' הוא הר"ת של 'שפע ברכה הצלחה', ושאל החתן מה עם האות יו"ד, ענה לו 'זאלסט זיין א גומער יוד' (תהיה יהודי טוב).

ואם כן תעלה מורא על ראש האדם
איך יכול הוא לקחת על אחריותו
צאצאים רבים כל כך, שגדולה היא
האחריות מאוד שילך הכל כשורה,
ולזה נתכוון רש"י באומרו שאמר
הקב"ה למושה 'עסוק אתה בידך וכו'
והוא נוקף וקם מאליו', שאתה צריך
לעשות כל מה שביכולתך והקב"ה
יתן לך בעז"ה סיעתא דשמיא.

ואברך את החתן והכלה שיזכו להקים
בית נאמן בישראל עם כל
הפירושים הנלווים לברכה זו, ובכך
אברך את כל המחוננים ובפרט ידידי
ר' בנימין ואת הסב ר' דוד מגס
ומשפחתם שיזכו לראות מלוא חפניים
נחת ותענוג דקדושה מהם ומכל יוצ"ה.

ויה"ר שיזכה ר' צבי נפתלי להכניס
את בנו בכריתו של אברהם
אבינו ע"ה בעתו ובזמנו ולגדלו לתורה
ולחופה ולמעשים טובים, עדי נזכה
לביאת גוא"צ בב"א.

המילואים עד היום היו הלויים מקימין
ומפרקין אותו בלא שום קושי.

ונראה לומר בזה שהרי בית המקדש
של מטה מכון כנגד בית
המקדש של מעלה (במדבר רבה ד יג),
ואם כן כל פעולה שעושין בבית
המקדש של מטה נעשית גם בבית
המקדש של מעלה, ולכן חששו הלויים
וכן משה להקים את המשכן דוקא
ביום סיום שבעת ימי המילואים שאז
נגמרה עשייתו ועכשיו עושה כל פעולה
רושם למעלה, וצריך לזה הכנה גדולה
כדי שתהא נעשית כתיקונה.

והנה חתן וכלה כבר דיברנו מקודם
שהם מקימין משכן לה', וזמן
בנייתו הוא בכל שנות האדם בעולם,
כלשון הברכה 'והתקין לו ממנו בנין
עדי עד' (כתובות ה.).

וכבר ראינו אנשים שזכו שיהיה להם
בלוייה כאלף יוצאי חלציו, וזה
יכול להיות בכל בית בישראל שקם,

שמחת הברית מילה לדרך הגולד
פינחס אליהו בן הד"ר צבי נפתלי הלוי פלונגבוים הי"ו
שבע ברכות לבת הד"ר בנימין קלמפנדר הי"ו
יום שני פר' פקודי כ"ו אדר א' תשפ"ב

או אפשר לפי ששלמות הקדושה של המשכן שייכת רק על ידי כל הכלים ביחד ולא כשנמנים בנפרד זה מזה, ובאופן של פירוד שייך לשון של חסרון.

ובן הוא בברית מילה שאנו מסירין את הערלה, ולכאורה זהו חסרון בגוף האדם, אלא בודאי שזהו תכלית השלמות כמו שכתוב אצל אברהם אבינו ע"ה 'התהלך לפני והיה תמים' (בראשית י"א), ותיכף לאחר אמירה זו צווה אותו הקב"ה מצות ברית מילה.

ובן ידוע בשם אחד מהצדיקים שאמר שאין דבר שלם יותר מלב נשבר, והיינו שרק על ידי החסרון כביכול בא האדם לתכלית השלמות, וכן הוא בברית מילה.

ובמו כן יש לרמוז בלשון הפסוק 'אלה פקודי המשכן, שזה מלשון 'תפקיד' המוטל על האדם להיות 'פקיד' על עצמו בשמירת התורה והמצוות, וחוב זה מוטל על האדם מעת שנכנס בבריתו של אאע"ה.

הנה הרך הנימול זכה להקרא בשם אחר כ"ק מרן אאמו"ר זי"ע, ויעזור השי"ת שיוכה כמו כן ללכת בדרכיו ולנהוג במעשיו, ושיגדל להיות תלמיד חכם כמוהו, וכן בריבוי החסדים ומעשים טובים שהיה מופלא מאוד בהם, ובכל הענינים שנוגעים לתורה ועבודה וגמילות חסדים.

וחשבתי לומר בשייכות בין פרשתינו לבין שמחת הברית, שכן הפירוש בתיבת 'פקודי' הוא מלשון חסרון כדכתיב ולא נפקד ממנו איש (כמדבר לא מט) שלא נחסרו מיוצאי המלחמה שום אדם, ואנו מונים בסידרא זו את כל כלי המשכן, ואם כן למה כתבה התורה לשון של חסרון.

ואפשר לומר ב' כוונות בזה, או על פי מה שכתב רש"י בלשון הפסוק אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו' (שמות לח כא), שני פעמים [משכן] רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבניו על עונותיהן של ישראל. ולכן שייך לשון של חסרון במפקד כל הכלים על שם החורבנות שיבואו ל"ע.

הרך בברית 'כשם שנכנס לברית כך יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים' (שבת קלז:), שלאחר החופה בא לידי מעשים טובים.

ויה"ר שיזכה הרב צבי נפתלי שליט"א לגדל את בנו לתורה ולחופה ולמעשים טובים, ושיראה ממנו הרבה נחת וקדושה. ולרך הנימול יש הרבה אחים בבית ויש לו דוגמא חיה לפניו שיראה איך צריך לנהוג, וידוע בעולם לומר בדרך צחות שהכוונה במה שבכור נוטל פי שנים הוא שעל הכבוד האב עושה את כל המעויות עד שלומד דרכי החינוך, מה שאין בבן הצעיר שיודע כבר איך לנהוג בו, ויעזור השי"ת שיהיה לאב הרבה כוחות לגדלו כראוי.

ויה"ר שיזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל שיהיה בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, ושנוכה לגאולה השלמה בב"א.

וברצוני להוסיף עוד נקודה בקשר להשם שנתנו על שמו של כ"ק מרן אאמו"ר זי"ע, חז"ל אומרים (ילקוט רמז השע"א) פינחס זו אליהו, אבי ז"ל לא היתה דרכו לנהוג בקנאות כלל אלא רק במדת הרחמנות לכל אחד מישראל.

ויש לשייך את שמחת הברית לשמחת השבע ברכות, שכן תינוק בשעה שנולד אין ניכר בו שום חסרון, ואדרבה הוא טוב רואי ביותר, ואעפ"כ אנו מלין אותו ביום השמיני, ובוזה אנו מבינין שהשלמות שנראתה בו עד עכשיו היתה מדומה. וכמו כן בחור בשנות בחרותו אינו ניכר שהוא פלג גופא ואדרבה הוא מחזיק את עצמו בשלמות המעלות, ולאחר נישואיו הוא מבין למפרע שעד עכשיו היה רק ניכר בשלמותו ובאמת היתה בו חסרון גדול עד שמתחתן.

ויש בזה ענין גדול, שכן התינוק נולד כשידיו קמוצות וסגורות, ובשעת המיתה הידים פתוחות, וזה רמז לאדם שאם בשעה שנולד הוא מרגיש עצמו בבחינת בשבילי נברא העולם, עד מהרה הוא בא לידי הכרה אשר בידו נפש כל חי והוא מצד עצמו אין לו מאום והכל מידו יתברך, ותכלית החיים הם לבוא לידי הכרה זו.

ובשעת הנישואין כבר בא האדם מעט לידי ההבנה הזו שעד עכשיו היה בבחינת מחצה והיה כולו חסרון, כיון שמעכשיו הוא צריך לדאוג לאשתו בכל מה שחסר לה, והוא מתחיל לחשוב גם על הזולת, ואז בא לידי מעשים טובים, ולכן מברכין את

לו להקפיד את העיסה קודם הפסח, ענו לו שבודאי שמותר לו לעשות כך, והלך הוא ואמר לאבי שבעלי ההכשר האחר בן התירין לו לעשות כנ"ל ולמה אוסר הוא, ענה לו אבי שכל זמן שהוא נותן את ההכשר בחנות זה לא יתן רשות לעשות כדבר הזה.

ועדיין חשש מאוד שמא לא ישמע לקולו כיון שיש בעלי הכשר אחר שמתירין לעשות כך, ולכן תיכף במוצאי הפסח לאחר מעריב עוד קודם הבדלה חש למקום החנות, וראה שבאמת עשה כן בעל המאפיה והנה מיני האפיה עומדים הכן למכור.

תיכף לקח אבי לידו כמה שקיות גדולות של זבל והכניס לתוכם את כל המאפים וברח משם והכניסם לתוך האשפה. ואחי הרה"צ רבי ישראל אהרן שליט"א זוכר את פרטי המעשה הזה.

וזה מראה איך היתה דרכו בבחינת 'פינחס זה אליהו' בקנאות לשמה במקום שיש עבירה על מצוות התורה.

ורק אספר מעשה אחד הממחיש איך היה יכול להשתמש גם בקנאות במקום הנצרך, לפני שנים היה הוא נותן השגחה על חנות של מיני מאפה בבארא פארק, ובכל השנים היתה לו מריבה עם בעל המאפיה, שהוא רצה להכין קודם הפסח עיסה ולהקפיד ולמכרו לגוי עם שאר מיני חמץ, כך שתיכף במוצאי היום"ט יוכל להוציא את העיסה ועד חצי שעה יהיה לו מן המוכן מיני מאפה, ואבי ז"ל מתוקף תפקידו כנותן ההשגחה היה תמיד מפציר בו שדבר זה אסור ואינו יכול לעשות כדבר הזה.

ובבארא פארק היו אז כמה אנשים 'צדיקים' שרצו בכל כוחם לקבל לידם את ענין ההשגחה, והם היו הולכים לבעלי חנויות ואומרים להם שהכשר זה שיש בידו אינו הכשר טוב וכו' וכך היו מקבלים לידם עוד ועוד חנויות.

ובשעה שבאו לבעל אותו המאפיה הנ"ל, שאל אותם האם מותר

שמחת השבע ברכות לבת הדב שלום כהן הי"ו
 בבית גיסו ידידנו הר"ד עוז אביזוב הי"ו
 יום שני פר' פקודי אור לכ"ח אדר א' תשפ"ב

ואת כל כליו קרסו קרסיו בריחו ועמודיו ואדניו (שמות לט ג), ורש"י מביא את דברי המדרש תנחומא, שלא היו יכולין להקימו, ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקדוש ברוך הוא הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים, שאין כח באדם לזקוף, ומשה העמידו, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך, נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו, וזהו שנאמר (שמות מ יז) הוקם המשכן הוקם מאליו.

ותמהו המפרשים (שפתי חכמים שם) מה היה כל הקושי בהקמת המשכן דוקא עכשיו ביום השביעי של שבעת ימי המילואים, הרי בכל המסעות עד עכשיו ובכל שבעת ימי המילואים עד היום היו הלויים מקימין ומפרקין אותו בלא שום קושי.

ונראה לומר בזה שבשעה שהקים משה את המשכן היתה לו אחריות גדולה מאוד, שכן החלת הקדושה במשכן היתה התחלה לכל הקדושות העתידין לבוא בב' בתי

שמחה ותענוג גדול הוא לי להשתתף בשמחת השבע ברכות בבית ידידי עוז ר' עוז אריה, ולא בכדי השמחה מתקיימת בבית גדול כזה, וזה יכול לשמש דוגמא לחתן והכלה שידעו איך צריך להראות בית יהודי בשלמות, במה שהוא מלא תמיד באורחים.

ואנחנו נמצאים עדיין בשבועות שקוראים בהם על בנין המשכן, והרי נישואין הוא כדוגמת הקמת משכן לה', שכן אמרו חז"ל איש ואשה זכו שכינה ביניהן (סוטה יז), והכונה בזה שבתוכת 'איש' יש אות יו"ד ובתוכת 'אשה' יש אות ה"א, וביחד הוא שם י"ה.

וחשבתי מקודם שבב' התיבות הראשונות בפרשתינו 'אלה פקודי' (שמות לח כא) יש בסופי התיבות שלהם גם שם י"ה בהיפוך, והרי אנו נמצאים בחודש אדר ויש בחינה של 'ונהפוך הוא', שהעבודה של החתן והכלה הוא להפוך את השם מה"י לי"ה שהוא השם כסדרה.

והנה בפרשתינו כתיב ויביאו את המשכן אל משה את האוהל

ואמרתי אתמול בשמחת שבע ברכות שכבר ראינו אנשים שזכו שיהיה להם בלוייה כאלף יוצאי חלציו, וזה יכול להיות בכל בית בישראל שקם, ואם כן תעלה מורא על ראש האדם איך יכול הוא לקחת על אחריותו צאצאים רבים כל כך, שגדולה היא האחריות מאוד שילך הכל כשורה, אלא בודאי תדע שאתה צריך לעשות כל מה שביכולתך והקב"ה רק הוא יתן לך בעז"ה סיעתא דשמיא.

ויעזור הקב"ה שיזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל שיהיה בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, ושיוכלו להקים בית להשראת השכינה שתהיה ראויה להיות המשך למשכן שהקים משה.

ויה"ר שנוכה כולנו לראות הרבה נחת מצאצאינו, וברכה מיוחדת לידידי עוז שיזכה לעוד הרבה שמחות, ושתהיה הבית הזה מלאה בשמחה, וזה משפיע על השמחה של כל בני הבית, ושנוכה לביאת גוא"צ בב"א.

המקדשות, וכן לאחר חורבנן בבתי הכנסיות, שהם מקדש מעט, וכמו כן בנין של בית יהודי בקדושה שלה.

ואם כן יוצא שיש בה אחריות גדולה שבזה הוא ממשיך לעוד הרבה דורות את הקדושה הזו שהוא מכנים לתוך ביתו, ולכאורה יש בזה חשש גדול מגודל התפקיד, ולזה נתכוון רש"י באומרו שאמר הקב"ה למשה 'עסוק אתה בידך וכו' והוא נוקף וקם מאליו', שאתה צריך לעשות כל מה שביכולתך והקב"ה יתן לך בעז"ה סיעתא דשמיא.

ולכן ידעו החתן והכלה שאת הכוחות העצומים הנצרכים להקים בית ולהביא אותה שתהא ראויה להשראת השכינה בתוכה, כבר יסד לנו משה רבינו במה שהוא הקים את המשכן בכוח הקב"ה.

ולכן צריכים החתן והכלה לדעת אשר בלעדי עזרתו של הקב"ה יתברך אינם יכולים להקים בית כלל.

סיום מסכת בבא בתרא בכלל ש"ס שע"י קהילתינו
בבית הרב שלום אשר דייזנר הי"ו מחשובי לומדי הכולל
יום שלישי פר' פקודי אור לכ"ט אדר א' תשפ"ב

וב"ק מרן אאזמו"ר זי"ע היה אומר
על פי מה שכתוב בגמרא (פוכה
נב.) לעתיד לבא מביאו הקדוש ברוך
הוא ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים
ובפני הרשעים צדיקים נדמה להם
כהר גבוה ורשעים נדמה להם כחוט
השערה הללו בוכין והללו בוכין צדיקים
בוכין ואומרים היאך יכולנו לכבוש הר
גבוה כזה. וכמו כן בשעה שאדם זוכה
לסיים מסכתא ארוכה כמו בבא בתרא,
הרי הוא חושב איך היתה היכולת
בידו לצלוח הר גבוה כזה, וכן להיפך
יכול האדם לבוא לידי גאות שהוא
בכוח עצמו עשה את החיל הזה והוא
למדן גדול ולכן הצליח בן.

ועל זה יש לימוד של מוסר מהקמת
המשכן שידע האדם אשר בלעדי
שהקב"ה עוזרו אינו יכול לה כלל,
ורק כיון שהאדם עמל בתורה ויגע
בה לכן מצא כדי מדתו, כמאמר חז"ל
'יגעת ומצאת תאמן' (מגילה ו:), וכן
מצינו בפרשת כי תשא ויתן אל משה
ככלותו לדבר אתו בהר סיני וגו' (שמות
לא יח) וכתב רש"י (שם) ככלתו כתיב
חסר, שנמסרה לו תורה במתנה ככלה

מסכת בבא בתרא הוא המסכתא
הארוכה ביותר בדפין, ואם
כן הסיום של עכשיו הוא סיום על
התקופה הארוכה ביותר של לימוד
מסכתא אחת.

ובפרשתינו התורה מסכמת את כל
עשיית כלי המשכן, וכן
לאחר סיום מסכתא כזו צריכין לעשות
חשבון הנפש על כל התקופה שעברה.

והנה בפרשתינו כתיב ויביאו את
המשכן אל משה את האוהל
ואת כל כליו קרסיו קרשיו בריחיו
ועמודיו ואדניו (שמות טז לג), ורש"י
מביא את דברי המדרש תנחומא, שלא
היו יכולין להקימו, ולפי שלא עשה
משה שום מלאכה במשכן, הניח לו
הקדוש ברוך הוא הקמתו, שלא היה
יכול להקימו שום אדם מחמת כובד
הקרשים, שאין כח באדם לוקפן, ומשה
העמידו, אמר משה לפני הקדוש ברוך
הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם,
אמר לו עסוק אתה בידך, נראה כמקימו
והוא נזקק וקם מאליו, וזהו שנאמר
(שמות מ יז) הוקם המשכן הוקם מאליו.

ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות וכו', ואין לנו השגה איך צריכין להודות על כך ששם חלקנו בבית המדרש.

וביותר יש לנו להודות לבורא יתברך על כך שזכינו שיהיה לנו חלק בתורה של אברכים חשובים כל כך. וכן ברכה מיוחדת לראש הכולל שמשקיע את כל כוחו ומרצו להצלחת הכולל, ויתן לו ה' הרבה כוח שיוכל להמשיך בדרך זו מעלה מעלה ולהצליח בכך ואישר כוחו, וכן את האברכים אברך שזוכו להמשיך מעלה מעלה בתורה ובעבודה וביראת שמים מתוך הרחבת הדעת, ואומר לכם אשר אברך המונה ושקוע בתורה לגמרי ולא מחמת סיבות צדדיות אזי בני הבית מסייעות בכל כוחם לכך, וכל המניעות באים באופן שאין הבעל שקוע באמת בתורה.

ויעזור השי"ת שתזכו להמשיך ולגדול בתורה מתוך שמחה והרחבת הדעת, ושנזכה לגאולה השלמה בב"א.

לחתן שלא היה יכול ללמוד כולה בזמן מועט כזה.

והקשה החידושי הרי"ם שאם באמת רצה הקב"ה ליתנה לו בסוף במתנה למה היה בכלל צריך משה לעלות לשמים מ' יום, היה לקב"ה ליתנה לו תיכף במתנה, וביאר שרק לאחר העמל וההשתדלות של משה דוקא אז זכה למתנה, שרק לאחר ה'יגעת' יכול לזכות ל'מצאת'.

וידוע ממרן הבעש"ט הק' על דברי הגמרא (תגינה ט:;) אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד, שהכוונה כזה שלומד עם ה'אחד' היינו הקב"ה, ולפי דברינו יתבאר הכוונה בדבריו שמבין לאחר לימודו שבלעדי הקב"ה עוזרו ונותן לו סייעתא דשמיא אינו יכול לה.

והעיקר הוא קודם שיושב ועוסק בתורה בהתמדה כנוסח התפילה של רבי נחוניא בן הקנה (ברכות כח:;) מודה אני לפניך ה' אלהי

